

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarivs Martini Lvtheri in Ionam Prophetam

Luther, Martin

Haganoæ, [15]26

VD16 B 3890

Quis scit si pœnitentiam aget Deus, & revertetur ab ira furoris sui & non
pereamus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35968

COMMENTARIUS

ut per hæc omnes uiles cibi, uestes, loci significetur, uelut Esaias de Babylone loquitur Humiliare Babylon humiliare, sede in cinere &c.

Quis scit si poenitentiam agere
Deus, & reuertetur ab ira furoris
sui & non pereamus?

Hic perinde rex loquitur, ac si incertus sit animum Deus ei uelit esse clemens, & propitius, cuius mens fides requirat certitudinem, ita ut nihil de gratia hæsitantes certo persuasum habeamus nos Deo curæ esse, aut fides dici non meretur. Verum enim uero nihil dubitat, alioqui hæc non fecisset, quæ illo facta esse Ionas memorat. Nam hominis animus qui in dubio est, Dei misericordiam & clementiam non implorat, sed neque eiusmodi poenitentiam facit. Caterum res ita se habet, cor quod neutiquam mulata ducitur poenitentia, tanta trepidatione animi sus dubitationem conflictatur, nec dum uictoria conuenit. Quare ad hunc modum loquitur, ac si incertum sit. Sed reuera nihil aliud sibi uolunt aut querunt hæc uerba, quam quod testentur animi trepidationis certamen aduersus dubitationem susceptam nondum debellatum esse, sed uersari etiamdum in laboribus & necessitate. Iam si fides abesset omnino, tanta

Poenitentia
uera.

IN IONAM

dulitate, pugnandi laborem non sustineret. Idcirco
 hæc uerba magis signa sunt præsentis fidei quam du-
 bitationis, eiusmodi tamen fidei, quæ in metu est, &
 pugnat, quæq; gratiam Dei ante oculos habeat præ-
 fixam, ueluti dicit. Quis scit? si pœnitentiam agat
 Deus &c. Hoc est uideo adhuc superesse locum cle-
 mentie, nec tantum furoris iracundia sæuit.

SVPERVACANEVM, esse opinor, curio-
 sam illam & nimis argutam questionē hic discutere,
 quomodo Deus animi sui decretum mutet, aut duca-
 tur pœnitentia, quum sit immutabilis, qua explican-
 da multi nimium anxie se torserunt, inutili labore se-
 metipsos cōstitentes. Huc potius dirigendi sunt oculi,
 ut animaduertamus quàm incredibili fide præditi fue-
 rint Niniuitæ, nedum credentes quod Ionas de sub-
 uertenda urbe futurum prædixerat, uerum etiam diui-
 nam gratiam sibi polliceri audētes, tametsi nullā eius
 obtinendæ promissionē ex Iona audiuerāt, sed mina-
 cissimas tantum minas, auribus hauserāt. Magna res
 est, nec indigna multorū admiratione, adeo splendidā
 urbē, adeo potētē regē tā subito metu cōsternari atq;
 terri ad unius uiri prædicationē, ut ilico omni fastu
 deposito, Deū metuētes in tantū se deiiciāt atq; humi-
 liēt, nec ante secū expēdāt, cur ipsi præ omnibus alijs
 per orbē urbibus peccatores danētur. Quā uero per-

An Deus du-
 catur pœnuē-
 tia.

COMMENTARIVS

timaciter Sodoma, & Gomorrha prædicationi Loti, reluctabantur? Quanto nisu repugnabat Mosi, & Aaroni Pharaonis pertinax induratio? Quanta animi duritia & cecitate aduersus Christum, & Apostolos debacchata est semper Hierusalē? Quo furore Roma in omnes Christianos sæuebat? Præterea quam ferociunt, quàm furiunt etiamnum principes, & Episcopi aduersus Euangelium. Est profecto uniuersus mundus, si cum Ninuitis collatus fuerit, plenus peccatis, sicut nebulonibus & Diabolis.

Alterum adhuc maius, & admiratione longe dignius, quod in tanta trepidatione, & animi angustia non desperarint, cum nullam habuerint promissionem. Age quæso cui innituntur, quo minus omnem spem & animū abijciant? Nobis cum sint tot Prophetæ & Apostoli, tanta scripturarum copia, tantus probatissimorum librorum cumulus, tot concinnatores, & uerba plena bonæ spei & consolationis, tamen ne hic quidem Deo admodum fidimus, aut credimus. Vt non incommode nostræ Verbi diuinitatis, dici posset oceanus, quantum ad guttulam collectus, quam illi obtinuerant. Neq; uero plus habere potuerunt, præter unicum illud Verbum, Deum uidentem cetæ coeli & terræ conditorem fuisse, illumq; adeo uerum esse Deum, qui clemens sit & propitiuus. Atque

IN IONAM

eam diuini Verbi portiunculam, usq; adeo utilem & frugiferam sibi metipsis reddiderunt ad salutem, in decus, & ignominiam Iudæorum iuxta ac Christianorum, qui tanta uerbi affluentia, non nisi in nostram perniciem impijssime abutimur. Quapropter Christus Matth. 12. Niniuitas Iudæis, atq; adeo nobis omni- *Incredulitas* nostrabus, præponere non dubitat, affirmans eos surrecturos in iudicio, atq; hanc generationem condemnaturos, qui ad Ionæ prædicationem, nihil cunctantes respuerint, & ecce plusquàm Ionas est hic. Et hoc quidem non iniuria, cum ne dimidiam quidem partem uere poenitentia, qua ducebantur Niniuitæ, impendamus, tot minis & promissis à Deo lactati, & præmoniti, cum Niniuitæ unicis minis perterriti, curaq; nullam promissionem recreati, sic copiosam, sic efficacem fidem præstiterunt. Verum enim uero ita semper agitur, ut ubi minime effusa est Verbi diuini copia, *J* ibi sitiatur & desyderetur maxime, ubi eiusdē est affluentia, ibi ferè fastiditur atque contemnitur.

Et uidit Deus opera eorum, quoniam reuersi sunt a uitijs suis malis &c.

Hic hic (clamabunt) commendantur opera. Quid uero illorum uociferationibus & queritationi respondebimus? Hic uero iusticiarij parta uictoria adornant.